

Nr 59.

Av herr **Clason** m. fl., om anslag till kulturhistoriska museet i Lund.

I statsverkspropositionen, åttonde huvudtiteln, punkt 28, föreslår Kungl. Maj:ts riksdagen att till kulturhistoriska museet i Lund på extra stat för år 1918 anvisa dels det förslagsanslag å 15,000 kronor, som utgått till museet sedan 1912, dels ytterligare ett förslagsanslag å 5,000 kronor, för stödjande av föreningens ekonomi under arbetsåret 1916—1917 i likhet med det särskilda anslag å detta belopp, som museet förut åtnjutit för vart och ett av arbetsåren 1914—1915 och 1915—1916. Genomläser man den utredning, som utmynnar i detta förslag och i vilken museets ställning utförligt är framlagd, framgår, att sistnämnda summa å 5,000 kronor avser en provisorisk nödhjälps för att sätta museet i stånd att åtminstone för den allra närmaste tiden fortsätta sin verksamhet, intill dess andra utvägar kunna hinna vidtagas för att på ett mera genomgripande sätt rädda dess bestånd.

Denna utredning ger emellertid vid handen, att för ändamålet ett anslag å 5,000 kronor icke är tillräckligt. I den redan för ett år sedan av museets styrelse uppgjorda och i Kungl. Maj:ts proposition intagna normalberäkningen för dess inkomster och utgifter upptages det årliga statsanslaget till 25,000 kronor, och i sin nya ansökan har styrelsen också begärt anslaget höjande till detta belopp för år 1918 samt därutöver hemställt om en extra nödhjälps å 5,000 kronor för år 1917. Enligt vad av statsverkspropositionen framgår (sid. 105), hava såväl vitterhets-, historie- och antikvitetsakademien som överintendenten och chefen för nationalmuseum tillstyrkt denna hemställan. Hela den grundliga i statsverkspropositionen förebragta utredningen pekar också på ett anslag av minst 25,000 kronor såsom trängande behöfligt just nu. Sådan som kulturhistoriska museets ställning är, med en tomt- och byggnadsskuld av omkring 300,000 kronor, som i räntor kräver 16,500 kronor om året, synes det för museet icke vara möjligt att fortsätta sin

verksamhet, därest det icke erhåller antingen den provisoriska nödhjälp, som skulle bestå i ett ökat årsanslag, eller det mera genomgripande understöd, som skulle åstadkommas genom vare sig det penningelotteri, till vilket museet redan sedan åtskilliga år tillbaka begärt koncession, eller den ödesdigra försäljning ur museets samlingar, som styrelsen i avvaktan på beslut i den förra frågan nu omsider sett sig nödsakad att ifrågasätta. Det kan nämligen icke gärna begäras, att styrelsen skulle gå ytterligare utöver den skuldsättningens gräns, till vilken man redan hunnit, och icke heller lära övriga jämte det ökade statsanslaget i normalberäkningen upptagna inkomster i dessa tider kunna tänkas stegrade. Då emellertid lotterifrågan ännu väntar på sin lösning, och då alla måste vara ense om, att försäljningsutvägen icke får tillgripas, förrän alla andra vägar stängts, synes det, i betraktande av både den förtjänstfulla verksamhet museet utövar och de extra ordinära förhållanden, som för närvarande även på andra områden påkalla speciella dyrtidsåtgärder, vara rimligt, att den begärda nödhjälpen för arbetsåret 1916—1917 höjes.

Vi tillåta oss därför föreslå,

att riksdagen ville höja det för kulturhistoriska museet i Lund av Kungl. Maj:t föreslagna extra förslagsanslaget å högst 5,000 kronor med ytterligare 5,000 kronor eller till 10,000 kronor till stödande av museets ekonomi under arbetsåret 1916—1917, med rätt för Kungl. Maj:t att låta redan under år 1917 av tillgängliga medel förskottsvis utanordna sistnämnda belopp.

Stockholm den 26 januari 1917.

Sam. Clason.

K. v. Geijer.

Carl Fr. Beckman.